

ACC. N:R. M. 7661 : 1-50.

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Edith Österlund*
Härad: *Västbo* Adress: *Box 5, Hüllerstorp*
Socken: *Kulltorp* Berättat av: *Emma Österlund*
Uppteckningsår: *1941.* Född år *1862* i *Kulltorp*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*Om Johanna Ingemarsson, - en
slak kvinna.*

A. 1-50.

Skriv endast på denna sida!

Landskap: Småland ACC. N:R. 16 7661:7
Härad: Västbo Upptecknat av: Edrik Åkholm
Socken: Kulltorg Adress: Box 5, Kulltorg
Uppteckningsår: 1941 Berättat av: Emma Åkholm
Född år 1862 i Kulltorg

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Detta är historien om
Johanna Nygrensdotter gift
med kyrkvärden och hem-
mansvärdaren Anders Petters-
son Olof Skjerson, Torge-
mar Pettersson, och hans
barn, vilka plockades
illegalt genom bräder och
undskä så att de gingo
en för en till smugningen.
Anders Pettersson var född
år 1816 och Johanna Nygrens-
dotter 1812. Den förra avled i
barnen av 1890-talet och den senare

Skriv endast på denna sida! — år 1902.

Hon som regerade byn
Östersky, skola vi äga
lite särskild uppmärksam-
het. Hon hette Johanna
Jugermansson och var född
1812. Alla i gården kallade
henne faste en sorts
hedersbetygelse som skiljde
hå från andra. Alla andra
kvinnor i gården kallades
för moster av barn och
ungdom, men hon kallades
för faste. Kvinnor äldre och
yngre kallade henne så
ungdom och barn, alla
gemensamt. Och detta fann
hon alldeles passande. Hon
regerade med järnspira

över hela gården. Rörde
det sig om hjonslätter eller
andra ting. Där den ene
älska var besvunden av
den andre, så var det
hon som bestämde hur
det skulle vara. I hjon-
slätten skulle kört del-
as efter mantal och detta
stod hon för. Det var en
gång en av hjonerna som
hade lika hemmantal som
Johanna. Då stod hon och
skrek vid sin kung och
kommanderade, då passade
denne på och bytte sig till
hennes kung, men då blev
det ett liv utan like, hon

skrek och gästade och delade ut skvandingsord åt kungen och rådet. Brannen fick lägga tillbaka kennes kung med samma. Tugen kunde undgå att se att kennes kung var större än hans. Hets att kennes talen varo lika. Men historien upprepades aldrig rätt hur hon delade. Fäster hade alltid rätt, om hon gjorde så eller så betydde inget. Hon var ett slags byfogde med både frimjukt och vilja att sätta sig i respekt hos sina grannar. Men manade i stugorna då hon vänt ryggen

till och då kallades hon
kätt och släkt 'Torgemaa-
kärninga'. Här kan hon inom
syn och kyrkall var det
faster igen... Vid 'Torgastura'
som det regel samlade by-
borna flera gånger om året
höjde ^{en} sin köst, särskilt
då det var hos henne då
hon ordade om hur det
skulle vara med väj-
kanda saker som förändras.
Tugen väjade giva henne enst
ty hon var alldeles omöjlig.
Och då beten och marker
brukades mycket tillsammans
före lantbrukeriet var det
läst att stå på god fot

med henne för att undvika
en massa besvärigheter.
På lövhjögget bejogade för
bryn efter slätten var det
Jaster Johanna som gick
i spetsen. Hon bestämde
vilka björkar som skulle
fällas och likaså andra
fråd. Hon bestämde även
stora kvastarna skulle
vara. Någon av kvinnorna
opponerade sig kanske och
menade att kvastarna
inte fick bli allt för stora
om det blev snarare för-
måder. Men Jaster Johanna
ville ha stora kvastar och
det blev så, än skönt kan

Det blev med Torqvists
Lövst lags alltid
Västbohagen. Detta var
grenadslaget för Oster-
skog. Den kuckten bodde
aldrig där i denna tid.
Han fick lön av bönder-
na och ersättning för
torpet och dess skatte
själva arbetet där. Där
hade fri gemenskap
till kuckten men dess
voro rövna. Kuckten
eller grenadslagen rättare
sagt, fick salunda bo
var han behagade. Än så
då folket kungit sitt lön
på torpet och givet blivit

besludes det. Då stod fater
Johann för detta övervaka-
de och kommenderade.
Det var inte utan att
känna i gården dröja
en lathundens suck då en
sådan arbetsdag var till-
ända. Och man ska inte
undra på det.

Fater Johanss regerings-
tid var tämligen lång den
omspände en tid ifrån slutet
av 1830-talet till början
av 1890-talet. Som han
närade bli karens hade
han en gång besökt i en
lutan och utomordet be-
svärjelsen hos en froll-

läring. Hon lyckades i sitt
uppgift. Barn fick hon
aldrig några. År 1842 tog
hon sig fästman som
sedan alltid blev som
hennes son. Denne var
hennes systerson. Denne
hennes syster var bosatt
i Lanna och gift med
en man som hette Petter
Jönsson men som var
så obehjdat glad att ställa
ögonen på systern hade
det helvetiskt i hemmet.
Hä mannen kom hem över-
lastad både han, hustrun
och barnen på vinden. Det
var kunnade sinom lunda.

ACC. N.R. M. 7661:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

De gänger hem tillbringade
nätterna å farakätkan
med sina barn. Därför
menade fästerns föräldrar att
hem gånge en god gärning
var. Men för sig en del
av barnen vilket blev
Tjugenar som var upps-
kallad efter morfadern.
Den lille gossen var van
vid ett härt liv som han
var född och fostrad i,
men det blev lindade
än vänsin att komma
i morterns brud. Lammes
stora kärleklysknad, blev
till en pliga för lammes
make; för fästern, v.

främre och dagsverkene
alla i hennes omgivning.
Skulle man arbeta så skulle
man arbeta mer än man
orkade, skulle man äta så
skulle man äta mer än
man orkade ^{och} allt vilade
en trång som var skräm-
mande. Under sådana
förhållanden växte lille
Tjugenar upp, reslig och
karaktersfast, stark och
god med ^{ett} tålmod som
gränsade till det otroliga.
Men härst hade skulle most-
ern ingripa i hans liv
och förföra hans äktenskap
då den tiden kom vilket

vi senare skola berätta.
I slutet av 1880-talet
ingick fästern Johanna
Allensky med Anders Petters-
son från Brännehyllsk. Des.
In var en, blid och fri-
synt man, fästern Johannas
kontrast. Denne man var
begåvad med ett meck vet-
ande om ortsbefolkning-
en. Han var både skriv-
och räkning vilket all-
mogens i genien g. var. Han
kunde sålta upp köpskon-
trakt enligt båda klan- och
antagsbrev. Gårdsbrev och
vidare. Hans bror var mindre-
man och var besatt för

gälden. Han var socknens
allt i allt då det gällde
lag och författning. Anders
Pettersson var även den
som talade vid begravning-
ar. Han kallade en sådan
talare "Kvastapörrist" på
den tiden. Anders Petters-
son var en högt aktad
man av byborna på sin
tid. Men i hemmet hade
han ingen talan. Där var
det hans kärsblystna hush-
ar som gjorde språket. En
blid och tålig grek han sin
väg fram, älskad och avhå-
llen av alla som kommo
i beröring med honom...

Han hade sina tal skriv-
na som han höll vid be-
gravningarna, legarna runt
och lyktlytoris han berättar
en lyckats komma över ett
sådant papper då farbror
Anders' ämne ledde och
vi skola åtege det in ex-
tensio.

"Korsten är mig fallen
i det lustiga skiv är en
syn avsedd tillfallen
så springer konung David
i salmen 16 och 6 vers
orden är tjuna och syfta
i första rummet på Messi-
as sken de komma också
vil vara långvariga för

en själ som sluppit väl
barn ifrån denna världens
flyktiga och förgängeliga
lyfterna att himmelrik-
et kunnas vid ett arv
det intygar Guds ord på
många ställen att de
fröna hafva ett obesvittat
och ovanskeligt arv hvil-
ket i himmelen förvaras
vi Vår sammansatta
dag har försakats där-
af att Guden lagt sin
viskalla hand på en av
våra medvandare till
rikhetens land och han lig-
ger nu resklätt för oss
och har bjudit föräldrar

syskon fläktingar och ven-
ner sitt sista årsmål
och går nu den vägen
kort varifrån han aldrig
åter vänder men har ta-
git sitt arf i besittning
och i huse förvaldar till
den kändsängne i fröde
till afocentys länka eller
saga kvarför handlar
bud så eller så men
jag svarar eder med det
Herren sade till Petrus
kand jag gör vet du inte
annen här efter skall du
det få veta ja en gång
i evighetens ljus Skulle
det bliva klart och skick-

elsen som dunkel var skalle
bliva klar när tidens fri-
låt rummet kan men den
rättfärdige om kan rätt bitti-
da döi så ai kan dock
i salighet ja hans själ
belagade Gudi derför
kastade han med kom-
om utur detta onde lefr-
erne och var bortryckt
att onskan icke skulle
frivända hans förstånd
eller falsk lära bedraga
hans själ ja och alskända
du gick ifrån mig så snart
så söker en skodder vid
din kista o du flyr från
jorden i snällaste fart

Skall jag så hastigt dig
minsta saliga barn skall
jag sakna dig här och bland
de frälsta vristas du där
liknande blickten du stäng-
er dig upp över världen
i Abrahams skot hastigt på
himmelska vingar men
gråt icke vristen från him-
len en kost kunn i din fö-
om din bröder öppen är
för så gudomlig kost soj-
de fader och under gråt icke
Edolf kom väl en en värld
kvarast den frommaste lilla
beliver. Svarst gråt i ty han
är förlorad dock tyg frälsta
barn och du talar så glad

Sörj mig ej ty salig jag blivit
väl släppt jag in i Guds him-
melstas städ där rum är
Edolf Guds gifvit men sörj
den förtämda kon kastad
från Guds men sörj icke
mig som är lik Christi
brud och gläds att jag
lycklig är räddad.

Fader vår som är i
himlen helgadt varde
Ditt namn tillkomme
Ditt rike ske din vilja såsom
i himlen så och på jorden
värt dagliga bröd giv oss i
dag och frilåt oss våra
skulder såsom vi och fril-
låt dem oss skyldige är

och inled oss icke i frestelse utan fräls oss från ondska
ty riket är ditt och makten
är och kärligheten din.

Herrn välsigne oss
och bevara oss Herren upp-
lyse ditt ansikte över oss
och vare oss nådig Herren
vände sitt ansikte till oss
och give oss frid I Guds
Faders och Sonens och
den Helige Andes namn
Amen amen amen.

Man kunde inte under
ett 40-tal år tänka sig nå-
gon annan att tala vid
begravningar än han. Der-
re lygde man kunde man

Tycker skulle bli alldeles
förstörd av det hämnda
regemente hans konst
förde, men det gjorde
han i by han kläsken-
ne hållas. Han led av
att hon var hård mot and-
ra men själv tog han
allt med förstånd.

I slutet av 1860-talet
skulle Tjugenar styvsm-
en svara iakttagelse vilket
han också gjorde och tog
likaså an gästbrevet. Han
åttade en god och blid kvin-
na från Gården, Bonakull.
Hon hette Maria - Anna och
kom inte barstugorad till det

men i detta hus. Tjuven
och hon hade aldrig varit
sammans. De levde riktigt väl
och lyckligt så emellan
men "mörker" gjorde som hon
ville. Därför Hinn hade vid
sin bortgång varit sjuk i
många år så att tiden
kom sist till henne som
en befrielse i detta lidande.

Detta att lusten pligade
sonens lusten gick Anders
Pettersson djups till sinnes.
Det förmärktes på honom
och han tog Hinnas
bortgång litet som styvsanen
tänkligen varit; men stod
lika väl maktlös gent emot

en sådan skräck i henne
att hon började dansa och
gråta så snart den fräa
kom inom syn- och hörsill.
Det ledde till att dräk-
tinen blev sjuk och förstörd.
Jaguar för med henne till
Boka gummor. En sådan sök-
tes (Pekabo/Västergötland)
men ingenting lydlöst. Likaså
söktes naturläkare David
i Ryd (Västergötland) men utan
resultat. Till sist fick dräk-
tinen ledgångsreumatism
och så angreps hjärtat och
i slutet av 1880-talet dog
denne goda kvinna som ritat
ut för denna olycka att kom-

nya hemmet. Men skulle
som sagt Tjugum och hans
konsten övertaga gården och
Turken Anders och faster
Phanna skulle ha undan-
tag, den faster Phanna var
inte beliten därmed. Men
ville inte släppa sporan
och så gjorde inte Bonhus-
rum i sin stad vad faster
tyckte var bra och var.
Annars var Skärta-Phina
en god och lugn kvinna.
Men, hon fick inte vara i hus
långt, midday och kväll gar-
lade svärmodern på henne
för allt och ingenting. Slut-
ligen hade faster Phanna sagt

huskunn. Det gick några år
så bleo Anders tjält sjuk.
Den stäckes mannen där-
gåde av frukten i sin
sång. Då kan sig sin lark-
lysten lusten komma
nära. Och inte var med
det. När kan skulle äta
och inte orkade, för han
ett ris med sig höll det
över honom och höll full-
riken i den andra och
sade: "Att dunnas att se
ja de!" Han kajs upp
ända upp i himmet av
sängen och skat i alla
leder och laud att han skul-
le slippa äta då han inte

förordade. Han tvingades
att åta under det att fäm-
na och suktedryggarna
kunno av honom. Han,
att blev han tvingen
till. Han slapp inte hem
gärna. Han tiggde och bad.
På följande sätt är och slut-
ligen befriades mannen
från detta hemiska lidande,
som var mycket vanligt
då. Den gode, hederlige,
byamannen var borta och
alla Östersunds barn följde
honom till gravsten med
verklig sorg och saknad
i sin begravning. Detta var
i början på 1890-talet.

År 1894 beslöt Ingemar
 Pettersson i Östersjö att
 ångra sig sig ut på friar-
 skap. Vilket han också
 gjorde. Denna gång ställde
 han sina steg till gälden
 förmågan vilken bjöds
 av en änka som hade
 en 20-årig östyris som plus
 en skuld på gälden av
 1,300 kronor. Kunde inte den-
 na änka haft dessa skuld-
 ar på gälden, vilken han
 storligen gruvade sig för
 så hade han ej sagt ja till
 Ingemar. Han såg
 ja till Ingemar som var en
 aktad man. Han kände väl

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

"Detta får
 sig frias
 till offent-
 lighet."

till hur det var i Tugemo
hem, hon kände väl till
hur förfärlig skamman var,
men kände hon som så,
att med den styrkan hon
egde och med den äldre
"faster skamman" man kunde skul-
le hon sinna "toga bukt på"
den claka gammann. Det
blev giftermål av och Tuge-
man betalade skulden
på gården i Himmelsborg
och sinna flyttade till Öster-
skog och gården som hon
innehafte såldes senare
eller år 1898 till sonen.
Denne tjänade dräng vid tid-
en för moderns giftermål

men var rysligt slarvig
så att modern kunde inte
stor tro på att få någon
hjälp av honom.

Per flyttade in frisk stark
och livfull, glad och
frevlig, med ett äkta sol-
skenshumor. Det blev fort
i arbetet på Ingenjörsgård-
en som i fäster Johanna's
goda tid då hon orkade
något i arbetet. Fäster
Johanna såg inte den nya
med blida ögon. Det blev
även tvist om makt-
en vilken resulterade i
dagslånga trätor vecka ut
och vecka in. Den gamla

blev dock den yngre kvin-
nan övermaktig fast man
inte trott så i början. Det
gick till i början av sek-
let men då blev kvinnan sitt-
ande dag ut och dag in vecka
ut och vecka in utan att
kunna förflytta sig ifrån
sin plats i rummet och
till den andra. Hon fick vatt-
rusor i ryggen benen blev
gula och blänkarna armarna
likaså. Hon satt så efter
så på detta sätt och hade
ett brud framför sig att ligga
armarna på. 1902 på våren
dog Hanna Tjernström i sitt
91:a levnadsår men då gick

Det inte att rädda Nina hon
var redan då fristrid av sjuk-
domen hon led av.

I slutet av 1800-talet börja-
de fatter Johanna bli samre
till krafterna men sjuk-
heterna bestodo likväl.
Hon tog hon sig orsaken för
att gå bort och inte
gå hem igen och då fick
Johanna dra hem henne
på en kista. Hon drog och
tog bort träskorna. Träskor
så det small men hem
kom hon. En dag hade hon
gått ner till "Jotamossen"
en liten moss som ligger nio
kilometer från Åkersberg. Då

hade hon beräknat att hon
skulle gå över mossen för
att gå vägen hem. Men
hon blev sittande i mossen
kunde inte få loss frästarna
en gång. Då började hon ropa
Ho, ho, ho, horror... Detta
hörde man i gården. Likens-
barn och då man kom dit
och skulle dra upp henne
slog hon ifrån sig med båda
armarna. Då gick det end
till. Ingen var kom med
karran häst förmligen
reste sig i nacken. Med lukt
faster steg trampade han i
väg till mossen, nappade upp
"faster Johanna", trots hennes

protesten slängde henne
på karran så det lade smask
under det att hon skrek:
Han or' me, han or' me,
han or' me... Tjugemånen
så det tygade i kullen-
stenarna. Det var uppvis-
bäck hela vägen, då Tju-
gumär kom upp i gatan så
var där guldsgård på båda
sidor, då högg man an i
den ena guldsgårdstaven
an i den andra för att
minna farten men Tjugumär
tog nya friska tag slog i
brastornar kuller stjärna och
karran gick i sten till
himmels middes. Då uppade

Tjugenar av gumman som
lev och klöste honom så
mycket hon kunde och det
sista urståndet hon gjorde
var att lägga sig i ör-
posten i farstuvägen. Den
Tjugenar ryckte till en sista
gång och så vaggade fram
upp farstuvägens tröskel
och dängde in henne omk
och under inte på det. Sen häng-
de han till vägen ~~så~~
så en plankan utifrån och
så blev hon tvungen att
stanna inne. Så började
hon skrika och skrek i
flera dagar så det hördes
över hela gården, men öpp-

made man dören så ryg-
de hon sin väg. När man
gav henne mat fick man
akta sig för att lämna
dören öppen och då ryg-
de hon sig framtusen
kände inte för henne. Inge-
nar fick ha piga förjäm-
nan ty him kunde inte
flytta sig själv. Det började
bli om denna svärare för
den stackars Tjemenar. Med
sorg sig han hur hans
kustin blev allt sämre
och sämre under det att
moster kände på sitt sätt.
Den aldrig klagade han
sig för en enda människa.

Med stort tillnämnd blev han
alla sina besvärigheter
hur det än var.

I början av seklet blev
faster Johanna ^{gammal} samre till
kräftan, men det sista året
av hennes blev det dyg-
aste. Ingen gick att få som
ville sköta henne ty hon
var så omänskligt elak.
Ingen saände då bort till
Klary-Hina om hon ville
komma och sköta den gam-
la. Denna kom, det var inte
tal om, men Johanna tyck-
te inte om den vårdarinnan
Till all lycka var Klary-Hina
så dör att hon kunde inte

alla okvädningssor som
haglade omkring henne.
Men den vassa stickande
blicken såg hon, och gjerna
följde henne överallt. Fuster
Johanna kunde nu inte
förflykta sig utan hjälps
och duktig kapp. Klång-skinn
var också i besittning av
ett gott humör och god
och ärlig vilja att vara
till nytta att hon låtos-
des därför inte märka
alla stickand och fula
blickar hon begärades med.
Och wegen människas som
kände "fuster Johanna" (och hon
var känd i hela socknen) - hade

sejansin velat dela rum
med henne och ge henne
skitsel.

Då Klång-hinn sig att gasta
Johanna började bli samre
uppmärksade hon henne att
kvända sig till Gud ty slutet
kanske var nära. Föster
Johanna sågade inte. Pigan
som hört detta då hon lys-
sat vid dörren klistade på
ett knep att värre Klång-hinn
som led av mycket värter.
Hon gick och grov in en stor
kålrot satte rots papper
inuti. Då hon gjort ögon, näsa
och mun på kålroten, så
satte hon lys i vilket hon

lände vid mörkets inbrott
gick så till färdstuckans
fönstret och lätade illa
samt skrapade på väggen.
Klang-Him som sysslade
med värdt märkte inte någ-
ot fört och faster Johanna
hade lagt sig i sin säng.
Men, så vände Klang-Him
på sig och fick se vidund-
ret. Då började hon be
och tog fram psalmboken
och läste i ett till syner
församling, då hon lade i-
hop boken med ett suckan-
de. Så gick hon in åt Tuge-
mans bänk och sade: Nu får
hon nog snart flöta, den

laga' (= den lede) har varit här
i kväll, jag såg hur elden
lyste in rummen på kon-
tom. Har han de; så pigan
som knappt kunde hålla
sig för skratt, har han det??
Ja, så Klang - Nina ja, bad
till Herren och läste i psalm-
boken och så då fjydde
han "Faster Johanna" bekröar
vända sig till Bu' (= Gud) om
de - ai för sent. Så gick
Klang - Nina in till Faster
Johanna och sade: I kväll
har den lags' varit här
nu ai det bästa att I blir
snäll och ber, ja ska be
jore. Fader vår, bejude

= varit)

Klang-Hinn ... Fader, racka,
väste Johanna och hon
med Englarne efter Klang-
Hinn... som är i himlen
sade Klang-Hinn... Racka väste
kärningen och så fortgick
konen till sluf och då
Klang-Hinn sade Amen så
sade fader Johanna: racka...
men det kunde inte den
göra utan hon var nöjd.
På natten efter fick fader
Johanna slaget (=slamed) som
Klang-Hinn sade hon blev
blä i hela högra sidan
och Klang-Hinn talade om
fri allt som kommo att
fader blott snäll, så kom

(Berättaren
var vid detta
tillfälle oför-
skickad till
hjälps åt Klang-
Hinn med den
gamla, men
hon tyckte
det var kus-
ligt...)

ACC. NR. M. 7661:42.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

komme att gå vil bort
kan, som hon sade. Fader
Johann blev allt sämre
och västa allt fick hon
ett nytt slaganfäll och
en förlorade hon halfo-
myöjan. Men så snart Klara
hinn kom väsa sängen och
hon i tacket med naglar-
en så det krödes och liggs-
arna kröde sig fast hon
inget kunde säga. Ögonen
följde ondskafullt varje rö-
relse Klara hinn gjorde, så
att det onda och elaka
sinnet följde fader Johann
i döden. Några timmar efter
det sist slaganfallet dog

hon och Klara - Hina var fri-
vissad om att hon gitt
ut "bort här" som hon
uttryckte sig.

Då Ingemar Pettersson gick
fri att anmälans dödsfallet
och ringa fri sin mor
sade alla i gården, att
de aldrig sett honom gå
med så lätta steg som
då. Då var han fri från
dessa sorra som fröknarna
hans liv och stiftet ofred
i hans hus detta hade
tryckt honom förfärligt fast
han behållit bekymren för
sig själv. Men lusten var
en så pass sjuk att hon icke

kunde bli kry igen, sorgligt
nog. Detta var i juli 1902.
Hina var och blev sårare
och sårare och blev slut-
ligen liggande för att inte
stå upp mera. Våren
1903 den 21 maj blev Kristi-
Himmelfärdsdag somnade
Hina in från sitt svåra
lidande och det blev stor
sorg i huset. Ty Hina hade
 varit glad och god trots den
svåra sjukdomen och hon
hade många gånger lockat
fram glädje och ljus då det
blev allt för dyrt i hus-
et genom morskens elaka
kärne. Och besynerligt nog

kom det att bli så att en
långt i kyrkogården gått ner
sedan Johanna Tugemoisson
begravdes och en ny hade på-
begravats och det kom em att
bli så att Anna fick sina
fötter mitt för Johanna Tuge-
moissons huvud. Detta före-
föll gästbrannen så egen-
domligt att dessa båda kvin-
nor som varit brödsfrend-
er i livet skulle komma
att vila så nära varandra
i kyrkogården. Alla tyckte
att det var besynnerligt
och man talade där om i
årtal efteråt. Tugemoi-
sson hade sin andra hustru begravd

och innerligt, fast han var
som alltid, föga meddel-
de sig med någon.

Åttio förr hade styv-
sonen ingått äktenskap med
en kväggast 18-årig flicka
som trots sin ungdom var
både klok, god och väl
förfaren i ett hems sköts-
sel. Tjugen år gammal hade styv-
sonen och hans hustru
gälden med förbehåll
om skötsel och vård
på ålderns sista dagar.
Han gick med i arbetet
på åker och ång från
ula till seila. Då ung-
na ä gätt kom han på

iden att ytterligare geva
dem en penninggeva, detta
för att ytterligare bekräfta
skolskolan på aldersdomen.

Frustrum var en lön-
maniska som aldrig braka-
de. Tugemar hade aldrig
häft det så godt och bra
i all sin tid. Han fick rik-
ligt med god och välsma-
de mat var frisk och kry
och i besittning av det all-
ra bästa humör som kun-
de tänkas. Hans tjocka munk-
bruna hår var lika tjockt
som i ungdomen och knap-
past något grått. Bängen
var oförändrad. Tugemar var

Blott lite skumannar i
bryggan nu i yngre år.
Barnen kommo, det ena
efter det andra och gam-
le farfar satt vid väggen
varje ledig stund han hade
i symmetri på kvällarna.
Kny var han till synes
men han började få ut-
slag i ansiktet som bredde
ut sig allt mer. Han trod.
De det var hos och läkare
sökte för det enda som
antog en bländad gång. Lika-
ren förklarade att det
var hypnos och ingenting
var att göra åt denna
kudsjukdom. Tjugenar låt

vara helskäggs fri att slippa rakningen då huden ej fälde densamma. Det onda försvärades och före jul år 1917 blev han liggande. Det blev bristfällig vård som kom att ägnas den hederlige gamle mannen, ty sårhusörnen var i grösser och väntade sitt spunde barn framåt sommaren, så kom orkade ej, ej heller fälde han se den gamle mannen. Rygar na hade också samlitit åro varför den gamle fick mak inkuren till sig blott, men renhållning kom ej i fråga.

Jungen pojke fanns heller i
huset numera. I slutet
av januari ~~år~~ 1918 slutade
Ingemar Pettersson sitt jorde-
liv som varit så rikt
på svårigheter. Då man
skulle kläda honom och
lägga honom i hans sista
begravn. Det sig att han snårigt
in sig i det fräsiga lakan-
et han låg på. Över hela
byggen hade han fullt av
sårnader och blennor av
samma art som det han
led av i ansiktet, det tyck-
tes blivit hans sista, genom
att sjukdomen gick inåt
och så var hans liv ändat.
Han var vid sin död nära 83 år gammal